

*Tone Pavček***OTOK LJUBEZNI****1**

Pravijo mu otok ljubezni.
Najlepši pod božjim soncem.
Zapisan v najbolj zvezdnih
trenutkih v sanje vseh potohodcev.

In romajo, sužnji in gospodarji
potov, v Betlehem, v Meko
za podobami na oltarjih,
v svoje prekleto in v svoje sveto.

Mamijo jih neuzite lepote,
žene jih gon živali,
da bi postali delec svetlobe
v božji vertikali.

2

Videl sem majhno, zeleno kopno.
Med dvema rokavoma vôle.
In ko sem videl, sem vedel: Otok
tako prostosti kot nesvobode.

K obali želi in se je brani,
nezadovoljen v produ in protju.
Sam, v prostovoljni ukani
in s sabo v večnem nasprotju.

Mimo mirno reka odteka,
drsiyo časa minute bežne,
a on v zemljo in k nebu sega,
večno loveč ravnotežje.

3

Vase zamišljeno kopno.
Zamejeno s prstjó in s plimo.
Kot zagrajeno okno
v komaj sluteno pokrajíno.

Sredi božjega stvarstva sámó
s svojo podtalno strugo,
kot hudi dar darovano
ljudem na veselje in muko,

da hodimo, večni zdomci,
k svoji sanjani naselitvi,
ali pred njim kot brodolomci
vpijemo po odrešitvi.

4

Stal sem na pustem lazu,
opustil misel popotno,
ko je hušknilo po obrazu
tako milostno in dobrotno

kot bi me roka blage
vile, vestalke, žene
vabila čez vse prepade
med besede še ne rojene,

na otok. In šel sem s korakom
ljubečih, teptajoč strah in dvome,
na slavnost, zadnjo pred mrakom,
na glas Sibile, na ples Salome.

5

Rekli so mi: Ne hodi k otoku,
a sem vedel: nimam izbire.
Tako plavaš, sam, proti toku
iz zgolj ljubezni in trdne vere,

da je bog sam položil vame
to strast, ki življenje obnavlja.
Tako se vrelec podzemni zgane
in plane in dre in poplavlja,

ali z oblinami nežno obliva
otoku čelo in prsi in ude –
in mene nosi v ustje zaliva
do začarane ljube.

6

Pravijo, da je nekoč na otok
med plitvinami vode,
kot bi šla mesečina čez potok,
prišla kopalka mrzle lepote.

Mesec ji je zavzeto božal
telo, blesteče in hotno,
in skrilo je njeno rožo
medse drevje, nič več samotno,

ko so jo požezele skrivne
ustne angelov in satirov
in je raj omamno divje
Evi večni Adam odstiral.

7

Vse je kot prvokrat: polzastrto,
poltiho sprejemanje in dopovedovanje,
živo kot rojstvo, kakor splav mrtvo
in zmeraj znova čarno pričakovanje,

kdaj bo kot davna knežnja
prišla na otok brez oblačila
in ji bo mesečina brezbrežna
sramežljivo telo ogrnila.

In roke iztegnil bo romar sestradan
po lepoti z avreolo nebeško
in ljubil, kot Evo prvokrat Adam,
tako čisto, tako grešno, tako človeško.

8

Njen glas je prihajal s kora
z orglami, z videnjem raja
in duša je vedela: Mora
za tem glasom do samega kraja.

Do koreninja strasti in čustev,
do vroče drhtavice kože,
do lic, čela, oči in usten,
do čudotvorne rože.

Razpre se cvet na srčni strani.
Srce na prestol seda.
Na otok v rajski osami
nebo – oko neskončnosti – gleda.

9

Odtlej je otok naseljen
s poljubi in z zublji v telesu,
v ris čarovnije uklenjen
kot svet o kresu.

Črni angel na orgle igra,
podrast diši kot kadilo,
romar pade na tla
za obhajilo . . .

In znova rôke mile – nemile
usode sem vabijo žrtve
in spreminjajo mrtve v žive
in žive v mrtve.

10

Otok ljubezni, jecljajev in krikov,
zmeraj hvaljen in zmeraj preklinjan.
Zvest sli svojih ubogih lastnikov,
a najbolj tistim mrtvim tišinam,

ko po ljubezni kot ob povodnji,
ko ga vse živo zapušča,
straži spomin o lepi blodnji
in noče ostajati pušča,

a otok ljubezni; prezbiterij
za posvečence in posvečeno,
kjer traja večni misterij
med možem in ženo.